

gik jo ogsaa tydelig af den Forhandling, der fandt Sted i Landstinget. Nu stod altsaa Regjeringen saaledes i Begyndelsen af April Maaned, at man havde Valget imellem at lade Lønningstil- læget gaafe gaa ud af Finantsloven, men dermed rimeligvis ogsaa gaafe forsvinde, eller at gjøre Forsøg paa at finde en Bei, ad hvilken der maa- ste kunde opnaas et praktisk Resultat for Embeds- mændene. Man har sagt, at Regjeringens For- søg kom for sent eller for tidligt; men var det da ikke naturligt, at Regjeringen ikke fremkom med dette Forsøg, saa længe det stillede sig saaledes, at der var nogen rimelig Udsigt til, at det særlige Lovforslag, man havde indbragt, vilde kunne nyde Fremme og føre til Maalet? Og maatte man paa den anden Side ikke erkjende, at, da man var naaet ind i April Maaned, var der, naar man tager det praktisk, neppe nogen Udsigt til at naae Maalet, hvis det ikke var muligt gjennem Finantsloven at gjøre noget for Embedsmæn- dene? De Herrer have jo alle Hjerte for de trængende Embedsmænd, om der end er for- skjellige Meninge mellem os om, hvorvidt Trangen er tilfede, navnlig om den alene findes hos de lavt lønede Embedsmænd, eller om man skal gaa høiere op. De Herrer maa nu ikke finde det be- synderligt, at Regjeringen omfatter Embedsstan- den med ligesaa megen Varme, som De gjøre det. De maa ikke undre Dem over, at Regjeringen maafe opfatter Sagen noget anderledes med Hens- syn til det nævnte Grændsespørgsmaal end flere af de Herrer gjøre det; men til den varme Del- tagelse for de virkelig trængende Embedsmænd, som jeg forudsætter er tilfede hos os Alle, slutter sig derhos for Regjeringens Vedkommende en stærk Øjelse af Migt og Ansvar. Jeg tager ikke i Betænkning at udtale, at jeg anser det for at være en meget vigtig Opgave for Regjeringen at sørge for, at itide Lønningssilkbaarene for Em- bedsstanden her i Landet blive saaledes, at ikke den Tid skal komme, da vi Alle bittert skulle for- tryde, at man har indrettet det saaledes, at de gode Kræfter jages bort fra at gaa den Bei. Denne Anskuelse hos Regjeringen være nu rigtig eller urigtig, Regjeringen har den, og de Herrer kunne ikke fortænke den i, at den handler efter sin Overbevisning. Hvad var det altsaa, man gjorde? Man søgte at komme overens med Landstinget om en Form, hvorved de Betænkneligheder, som Landstinget naturlig maatte have ved den Maade, hvorpaa Sagen tidligere var bleven taget af Folk- stinget, kunde fjernes, og hvorved et praktisk Re- sultat kunde naas igjennem Finantsloven. Nu vel, syntes de Herrer ikke om det, stod det dem jo fuldstændig frit for at udtale sig derimod. Det var netop ikke for tidligt at komme med dette Forslag. Jeg vil dog henstille til ærede Med- lemmeres Overveelse, om man ikke med Føie kunde have rettet Behreidelse mod Regjeringen, hvis den, naar den overhovedet troede, at der var

fundet en Bei, ad hvilken man muligen kunde naae til et tilfredsstillende Resultat, havde holdt denne Opdagelse tilbage til det sidste Dieblit. Jeg vil henstille til ærede Medlemmer, om det dog ikke var gaafe naturligt, at Regjeringen kom frem med sit Forslag, saasnart det var gjort, for derved at aabne Tid ikke blot for Landstinget til vel at overveie, om det vilde gaa den Bei, men ogsaa aabne Leilighed for dette ærede Thing til, naar Finantsloven kom tilbage hertil, at drøfte og overveie Forslaget, at vedtage det, forfaste det, forandre det, Alt, inden Sagen gik til det aller- sidste Stadium. Vilde det have været naturligt og rigtigt, om Regjeringen havde gjeft denne Tanke, indtil Sagen stod paa det allerfiste Sta- dium? Mig forekommer det, at det var meget mere aabent af Regjeringen at komme frem med det, saasnart der overhovedet var Opfordring til at gjøre det, og det forekommer mig, for at gjen- tage det, at der ikke var Opfordring for Regje- ringen til at gjøre det, forinden det endelig havde viist sig — og det viste sig ikke før ved 3die Be- handling her i Thinget — at man ikke kunde vente at naae noget Resultat uden ved at gaa gjennem Finantsloven. Man dømme imidlertid herom, som man dømme vil, man anse det for rigtigt eller for urigtigt, saa maa jeg tilstaa, at det er mig uforstaaeligt, hvorledes den Op- fattelse, at der i denne Henseende er begaaet en Feil, en taktisk Feil, af Regjeringen, kan foranledige den Holdning, som en stor Del Medlemmer nu synes at indtage ligeoverfor Regjeringen. Jeg skal ikke blande mig i den Drøvelse, der har fundet Sted mellem Conseils- præsidenten og det ærede Medlem for Præstø Amts 1ste Valgfreds (Scavenius) om, hvorledes Conseilspræsidentens Udtalelser maa forstaaes; jeg tror, at, naar man vil læse hans Udtalelser i Sammenhæng, maa man komme til det Resultat, at, naar han har reist en saa stor Modstand imod de Forslag, der vare fremsatte her i Thinget, hvad Lønningsspørgsmaalet angaar, da har det væsentlig været af Hensyn til den Modtagelse, de kunde vente at finde i det andet Thing, af Hensyn til den Indvending, der kunde gjøres derimod, nemlig, at man gjennem disse Forslag ligesom præjudi- cerede Landstingets Stilling til fremtidige Løn- ningslove. Men, som sagt, jeg skal ikke strides med det ærede Medlem derom. Hvad jeg derimod er overbevist om, at det ærede Medlem vil være enig i, er, at naar han gennemlæser sine egne Ud- talelser ved de samme Behandlinger, vil han finde, at de have været fuldkommen saa stærke, ja, efter min Mening meget stærkere imod de Forslag, der ere fremkomne fra Folkethingsflertallets Side ved 2den og 3die Behandling, end Conseilspræsiden- tens Udtalelser. Intet Medlem har stærkere end det ærede Medlem fremhævet, at man ved at indsatte de af Flertallet foreslaede Lønningssbe- stemmelse paa Finantsloven udsatte sig for at